

Fra Bruno Grönings arbejde

Friherreinde Anny Ebner von Eschenbach, 1960

Fra Benediktinerbeuren kørte jeg igen engang, det var i 1952, til et foredrag af Bruno Gröning, denne gang mod Tutzing. Dér var omkring 60 personer kommet sammen i det lille vegetariske feriehus "Sonnenblick". Walter Einbeck førte med lægen Paracelsus' ord gæsterne ind i den voldsomt bekæmpede helbreder Bruno Grönings virke.

Han talte om den guddommelige kraft, som kom ind over det sjælelige i mennesket, over astrallegemet til æterlegemet, og til sidst i det stofligt-fysiske legeme. Men han henviste også til, hvor vigtigt det var at hvile i den indre stilhed, og ikke påvirke med egne, forstyrrende tanker, og dermed spærre af, men tværtimod, jo bedre mennesket åbnede sig i det indre, desto stærkere formåede han at optage den guddommelige kraft. Dermed blev der uddelt stanniolkugler.

Bruno Gröning sad under dette indføringsforedrag med sin kone på en plads bagerst. Da han nu kom op foran, gik han straks hen til en ung mand og sagde: Hvorfor kommer De hele tiden med Deres egne tanker? Hvorfor er De i det hele taget kommet her?

Den unge mand svarede spotsk, men meget forlegen: "Ikke for min egen skyld, men for en anden!" Gröning derpå: "De kan kun give det videre, når De selv er åben, men ikke sådan!" Derpå henvendte han sig til en dame på første række med ordene: "Hvad føler De?" "Desværre intet!" var svaret. "Det kan De heller ikke, når Deres tanker hele tiden vandrør rundt!", sagde Bruno Gröning. Da han henvendte sig til en anden kvinde, sagde denne: "Jeg hører dårligt!"

Bruno vendte sig bort med ordene: "Det behøver De ikke at fortælle mig!" Bruno Gröning forklarede derefter, hvordan tankerne på sygdommen holdt denne fast, og hvordan den guddommelige kraft i ordets sande betydning blev hindret. "Jeg bringer Dem en gave, lad os sige en æske chokolade, men jeg kan kun tilbyde Dem den, tage imod og spise dem må De selv gøre.

Henvendt til en kvinde spurgte han: "Hvad foregår der i Dem?" "Ak, jeg har fornemmelsen, som om der falder sten ned i mig!" Gröning derpå: "Ja, De havde mavesår, ikke sandt?" Forbavset sagde kvinden: "Ja, og jeg havde altid frygtelige mavesmerter – nu er de væk!"

"Godt, hent dem ikke mere tilbage, lad lægen undersøge Dem og se, om han finder flere!"

Man så på Bruno Gröning, at han glædede sig, hvad han altid gjorde, når mennesker tog imod Guds gave, og oplevede den guddommelige krafts virkning.

I mellemtiden holdt jeg øje med den unge mand, som var blevet tilrettevist i begyndelsen, og så, at han var meget rød i hovedet. Bruno talte igen til ham:

"Nå, hvordan er det nu?"

"Jeg er meget varm, og det føles mærkeligt i mit hoved!" svarede denne.

"Godt, nu hilser De vedkommende og spørger, hvad der skete med hende i dette minut, klokken er 17:21. Og indstil Dem altid rigtigt, det er også nødvendigt for Dem!"

Næppe hørligt sagde Manden: "Ja!"

Efter foredraget gik vi ind i et lille sidelokale. Bruno afværgede det dog, da endnu flere mennesker ville, som han sagde, trænge ind på ham. "Jeg er endnu så meget hos mine syge, at jeg ikke straks kan rive mig løs og gøre mig til menneske."

En kvinde fik lov til at komme ind, og hun fortalte om helbredelsen for sin alvorlige tarmlidelse. I årevis kunne hun ikke uden midler og indgreb få afføring, selv ikke efter en stor operation. Men da hun stod i mængden foran Traberhof, fik hun pludselig en voldsom afføringstrang, og kunne kun i største hast nå det lille sted. Siden var alt foregået af sig selv. Derpå spurgte Bruno Gröning: "Hvorfor fortalte De det så ikke inde i salen?"

Forfærdet sagde kvinden: "Men hr. Gröning, sådan noget kan man da ikke fortælle offentligt!"

"Åh", sagde Bruno, "hvad der kommer ind i munden, er vigtigt, men hvad der kommer ud bagtil, er endnu vigtigere!"

Under denne samtale holdt jeg et billede af en krigsblindet i hånden og ville vente, til samtalen var slut. Men midt i den tog Bruno billedet ud af min hånd, koncentrerede sig et sekund om det og sagde til mig: Spørg ham, hvad han følte – han så på sit armbåndsur – på denne tid." Da jeg så bad ham, om jeg ved næste foredrag i Gräfel-fing måtte føre denne blinde personligt hen til ham, så Bruno venligt på mig og svarede: "Ja, fordi De beder om det!"

Så kom der endnu nogle herind og gav Bruno rosenkranse, smykker osv. i hånden, så han kunne påvirke dem. Desuden bad de om underskrifter.

Også en meget gammel morlille kom og klagede over hovedpine.

"Lillemor, hvor gammel er De?, spurgte Bruno Gröning.

"74 år!"

"Åh, 47 år?", sagde Bruno, og gjorde nogle strygende bevægelser med sin hånd over hendes hoved og gav hende en kugle. Forundret så hun på ham og sagde:

"Nu er hovedpinen som blæst væk, jeg takker Dem!"

"Tak ikke mig, men bed og tak altid Gud, Lillemor, så bliver livet ikke så tungt, som det hidtil har været for Dem!"

Da hun var gået, sagde Bruno til os, at denne kvinde havde måttet døje meget, havde mistet sin mand og tre sønner i krigen, og var nu hos meget onde mennesker. Han bad om at få hendes adresse, så han kunne hjælpe hende.

I tilslutning til disse helbredelser, som hver gang gav meget indtryksfulde oplevelser, var vi inviteret til at komme hos professor Hölscher. I hans villa traf vi en lille kreds af kunstnere. I et stort, smukt musikværelse, spillede Elly Ney og professor Hölscher nogle stykker på klaver og cello.

"Jeg har aldrig tid til at høre en koncert", sagde Bruno Gröning, da denne aften sluttede, "men jeg hører også musik."

Dermed udtrykte Gröning, at han også var så benådet, at han hørte åndelig musik.

Kilde:

Josette Gröning (Hrsg.): Der geistig-seelische Heiler (Denkendorf bei Plochingen/Neckar 1060) Nr. 3, S. 3436